

IMPORTANȚA RELAȚIEI ȘCOALĂ-FAMILIE-SOCIETATE

Educația, ca proces orientat spre împlinirea spirituală a ființei și a societății, propune o desfășurare concretă, presupune participare, trăire, comunicare între indivizi concreți, presupune o cunoaștere profundă a evoluțiilor ce au avut loc în ultima perioadă.

Cei doi piloni de rezistență ai educației sunt școala și familia, iar între aceștia și comunitate, mediul extrașcolar și extrafamilial, activează elevul, obiect și subiect al educației.

Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natură relațiilor publice.

Una dintre principalele arii de conținut ale pregătirii noastre pedagogice o constituie cunoașterea elevilor și a grupurilor de elevi. Pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare strânsă între unitatea școlară și familie. Sistematizând această colaborare este necesară o abilitate a dascălului pentru elaborarea, cunoașterea, aprecierea, interpretarea documentelor activității elevului.

Interpretarea și comentarea fișelor de evaluare, ale lucrărilor efectuate de elevi împreună cu părinții conduc la menținerea relației familie-școală. Astfel oferim părinților informații periodice relevante, despre progresul școlar, comportamental și stilul de învățare al elevului.

Prin serbările școlare cu prilejul diferitelor sărbători, prin organizarea vizitelor, a excursiilor sau organizarea unor spectacole în comun, am implicat mereu părinții într-un demers formativ-educativ coerent, care să sprijine dezvoltarea elevului.

Raporturile dintre părinți și copii sunt raporturi educative, cu repercusiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Există și voi enumera câteva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului: climatul educativ necorespunzător; stiluri neadecvate de educație (autoritar, hiperprotectiv, inconsecvent, indiferent); divergența metodelor educative dintre părinți; lipsa unității de opinie între părinți; neconcordanța

așteptărilor părinților și posibilitățile reale ale copilului; slaba autoritate a părinților; control redus al părinților asupra activităților zilnice ale copilului, asupra modului de petrecere a timpului liber, asupra grupului de prieteni; tensiuni, neînțelegeri, conflicte; lipsa comunicării părinți-copii; timpul insuficient acordat copiilor; ignorarea participării copiilor la viața de familie; modificări în structura familiei; devalorizarea sau supraevaluarea importanței școlii în educație.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În relația cu școala, părintele parcurge șapte pași: părintele „învață“ – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ; părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități; părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală; părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia; părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe; părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi; părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

a) relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;

b) relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc. Pentru ca această colaborare „ideală“ să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul“.

Bibliografie:

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad (2005), Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz, Institutul European, Iași;
2. Baran-Pescaru, A. (2004), Parteneriat în educație: familie-școală-comunitate, Editura Aramis, București;
3. Cucuș, Constantin (2009), Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice, Editura Polirom, Iași;

Prof. înv. primar LAVINIA TOPOLEANU

Școala Gimnazială „Elena Doamna” Tulcea